

METODA TOMATISA

Wiele przypadków trudności w nauce, tj. trudności w pisaniu i czytaniu, a także zaburzeń artykulacji i problemów językowych oraz często współistniejących z nimi zaburzeń emocjonalnych, ma swe źródło w trudnościach przetwarzania dźwięku na poziomie centralnym. Przyczyną tych zaburzeń jest brak pełnego wykorzystania słyszanego sygnału akustycznego przy prawidłowym jego odbiorze w strukturach obwodowych (Katz, 1994).

Diagnostując trudności dziecka związane z rozwojem mowy, uczeniem się, często poprzestaje się jedynie na sprawdzeniu czułości słuchu dziecka.

Tymczasem, gdy obserwujemy:

- kłopoty z koncentracją uwagi,
- skupieniem się na głosie nauczyciela,
- brzydkie pismo z błędami,
- trudności w czytaniu, polegające na niewłaściwym łączeniu głosek w wyrazy,
- trudności z dobrym słyszeniem w szumie,
- myleniem podobnie brzmiących głosek jak p/b, t/d i takim też ich zapisywaniem,
- brakiem umiejętności konstruowania płynnych wypowiedzi,
- konieczność kilkakrotnego powtarzania poleceń,

wówczas powinniśmy rozważyć przeprowadzenie diagnozy w kierunku centralnych zaburzeń przetwarzania dźwięków.

Szacuje się, że co najmniej u połowy dzieci z rozpoznanymi trudnościami w uczeniu się, dysleksją, zespołem zaburzeń uwagi i zachowania występują zaburzenia przetwarzania słuchowego. W wielu przypadkach, to właśnie trudności słuchowe są przyczyną opóźnień w nauce, trudności w czytaniu i pisaniu, czy zaburzeń zachowania.